

ærede Ordfører i den Henseende. Nu hørte jeg vel, at det ærede Medlem for København 4de Valgkreds indvendte imod dette, at der fra Sygekassernes Side ikke burde være en saadan Tendens til Stede, og at man skulde vogte sig for at fremme denne Tendens, men det ærede Medlem overfører der ganske, at den er allerede til Stede hos Sygekasserne; en Række af Sygekasser give alene Pengehjælp og slet ikke noget som helst andet. I det vi altsaa fastsætte denne Bestemmelse, som er foreslaaet af Flerparten i Udvalget, gøre vi kun noget, som staar i Overensstemmelse med, hvad der i dette Øjeblik finder Sted i et stort Antal af Sygekasser. Jeg skal gøre opmærksom paa, at særlig for Landets Bedkommende er Forholdet det, at omtrent Halvdelen af Sygekasserne give alene Pengehjælp. Der er altsaa der det Forhold, at Sygekassemedlemmerne kun faa denne, og hvorledes de saa ville klare sig med Hensyn til Løgen, kan man kun have en Anelse om, ikke nogen bestemt Formening. Af 152 jydsk Sygekasser — jeg kan kun bruge den Statistik, som overhovedet foreligger, Statistikken fra den Kommission, som var nedsat i 1885 — gav 67 kun Pengehjælp. Det er altsaa næsten Halvdelen — det skulde være 76 for at være hele Halvdelen. Af 90 fynske Sygekasser gav 50 kun Pengehjælp. Det var altsaa over Halvdelen. Drager man de jydsk og fynske Sygekasser sammen, faar man ud, at Halvdelen af Sygekasserne give kun Pengehjælp. Tendensen er da til Stede i en meget stærk Grad, og det, vi ikke vide i Øjeblikket, er alene om dette er stigende paa den Maade, at Sygekasserne gaa mere og mere den Vej kun at give Ydelse i Penge. Det kan man ikke se, det har man ikke nogen Statistik for. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister har en saadan; men af den Statistik, vi have gennem den omfattende Opgørelse fra Kommissionen, kan man intet se. Endelig skal jeg nævne, at af 234 sjællandske Sygekasser — det er stadig Landshygekasser, jeg taler om — gav de 87 kun Pengehjælp — det vil altsaa sige omtrent $\frac{1}{3}$. Saaledes var Forholdet, og jeg kan i saa Henseende kun tilraade, at man støtter den ærede Ordfører og altsaa Flerpartens Forslag. Særlig er imidlertid Grunden den for mig, at jeg synes ikke, der er

noget at risikere ved det. Naar man har vedtaget en Fattiglov, som anviser den ubemidlede Befolkning at søge Løgehjælp uden derigennem at komme paa Fattigvæsenet, er det naturligt, at Sygekasserne ere gaaede den Vej at indskrænke deres Hjælp til at være en Understøttelse til Medlemmerne og deres Familie under Sygdom. Er man først inde paa det, bliver denne Forandring i Sygekasseloven rimelig. Jeg har altsaa ikke den Frygt herfor, som er kommen til Orde fra Højres Ordfører. — Dernæst skal jeg omtale de Forandringer, som af et Mindretal ere stillede til Forslaget. Det første vedrører de saakaldte Fabrikshygekasser, der jo i Lovforslaget benævnes paa den Maade, at det er Sygekasser, der ere knyttede til en enkelt Forretning. I den Regeringskommission, som i sin Tid var nedsat om hele dette Spørgsmaal, var der en vis Tilbøjelighed til ganske at udlette disse Sygekasser af de anerkendte og understøttede Sygekassers Tal. Jeg tror nu alligevel, at man ikke havde den Mening den Gang, som man nu vil lægge ind deri, nemlig at det var kun Hensynet til Arbejderne selv, som var det ledende. Grunden dertil skulde altsaa være, at man lagde en moralsk Tvang paa Arbejderne ved disse Fabrikshygekasser, og at man ikke skulde understøtte saadanne Sygekasser, af hvilke Arbejderne bleve tvungne Medlemmer. Det tror jeg imidlertid egentlig ikke var Kommissionens Tanke. Jeg tror nok, at man den Gang i Kommissionen ikke havde videre Sympati for disse af Arbejdsgiverne oprettede og opretholdte Sygekasser, men jeg kan ikke ret indse, hvad Stede Arbejderne skulde have af, at vi ogsaa understøttede de Sygekasser, af hvilke de ere tvungne Medlemmer. Nej, det kan være galt for dem, at de overhovedet maa gaa ind i dem, at Arbejdsgiverne kunne tvinge dem ind deri, men ere de først derinde, hvad skulde det saa gøre dem, at Kasserne sit Statstilskuddet til, og at der oven i Købet kom den Kontrol, som skal øves fra Statens Side med disse Fabrikshygekasser. Det kan jo kun være til Gavn. Saaledes som Forholdene i Øjeblikket ere, hvor Fabriksherreren eller Arbejdsgiveren har en stor Myndighed over Kassen, kunne Arbejderne jo ikke kontrollere Kassen's Stilling overhovedet eller den Maade, hvorpaa deres egne Bidrag anvendes, men i det